Bár a hivatalos retorika szerint „minden jó” az országunkban, azért létezik egy másik olvasata is a dolognak. Ami kevésbé optimistán szemléli a hazai dolgok alakulását. De most hagyjuk a politikát, fókuszáljunk a munkaerő-piaci állapotokra. A lehetőségekre, a fizetésekre, meg az elvándorlásra. Mert létezik a gazdasági okból történő önkéntes, mégis kényszerű búcsú Magyarországtól, akár Ausztria (képünkön az ország térképe) felé indulás is.

Tágabb ismeretségi körömből olyanok is elmentek már külhonba, akik egyrészt képzetlenek, másrészt „külföldiül” még egy pohár vizet is csak mutogatás útján tudnak kérni. Mégis belevágtak a kalandba boldogtalanok és boldogtalanok, mivel boldogok nem sokan akadtak közöttük.

Bár párhuzamokat vonni veszélyes dolog, de Románia, illetve Lengyelország szintén szinte „kiürült”, milliók távoztak onnan is. Igaz, népességileg többen is vannak nálunk, de a tendencia tökéletesen jellemző a volt keleti, ám azért még európai diktatúrákra. Egy dologban viszont jelentős az eltérés a „béketábor” egykori lakói között!

Kivéve minket, a többiek igyekeznek összetartani, segíteni egymást a nehézségek tengerében. Hiszen, egy másik országba, új környezetbe érkezők számára elkél a támogatás. Nem feltétlenül az anyagi (bár az sem utolsó), hanem minden más, ami megkönnyítheti a beilleszkedést.

Egy pécsi család is belevágott a kalandba. Ausztria felé vették az irányt, férj,

feleség, gyermekkel. Meg némi külhoni tapasztalattal, mert korábban éltek évekig az Amerikai Egyesült Államokban is. Angolul, vagy olyan nyelven, amit a tenger másik partján beszélnek, elboldogulnak rendesen. De németül, vagy „osztrákul” csak keveset tudnak.

Mehettek volna olyan helyre dolgozni, ahol „kinti” magyarok adtak volna nekik munkát. De azt nem szerették volna. Az asszony már talált „rendes” helyi elfoglaltságot. Ami nem túl nagy szellemi tevékenység, bár sokkal jobban fizet, mintha itthon, napi tizenkét órán keresztül húzná az igát.

A férfi még válogat, ám egy-két dolgot kikötött, csak úgy, magának. Elsősorban azt, honfitársaival nem szeretne beosztott-főnöki viszonyba kerülni. Azért ezen, mélységesen el kellene gondolkodnia mindenkinek. Annak is, aki már régóta ott él, aki most érkezett, illetve aki csak most kezdi a csomagolást, böngészve a térképeket, mérlegelve a lehetőségeket.